

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.591 van 29 januari 2004
in de zaak A.147.053/XIV-18.529.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat A. KILOLO MUSAMBA,
 kantoor houdende te 1070 BRUSSEL,
 Denis Verdonckstraat 73

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 26 oktober 1972 en van Roemeense nationaliteit, op 28 januari 2004 per fax heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 januari 2004 tot teruggedrijving, met beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van dezelfde datum;

Gelet op de beschikking van 29 januari 2004 waarbij aan de verzoeken-
de partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 28 januari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op donderdag 29 januari 2004 om 10.00 uur;

Gelet op de beschikking van 28 januari 2004 waarbij de persoonlijke
verschijning van de verzoekende partij wordt bevolen;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gelet op de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. KILOLO MUSAMBA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

1.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde van voormeld artikel 17, §§ 1 en 2, betreft, uit het administratief dossier en uit de debatten is gebleken dat is voldaan aan de eerste cumulatieve voorwaarde van voormeld artikel 17, §§ 1 en 2;

1.2. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde van voormeld artikel 17, §§ 1 en 2, betreft, verzoeker een enig middel afleidt uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de bestreden beslissing geen afdoende formele en materiële motivering bevat;

Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de beslissingen genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zodat het niet tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing kan leiden;

Overwegende dat de motivering van de bestreden beslissing als volgt luidt:

“(…)

* artikel 3, eerste lid, 5/: staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd door Oostenrijk onder het nummer FIS 0206645508 in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.
(…)”;

Overwegende dat de bestreden beslissing op expliciete wijze de rechtsgrond vermeldt waarop zij steunt, zodat op het eerste gezicht is voldaan aan de formele motiveringsplicht; dat wat de materiële motiveringsplicht betreft, de verwerende partij op basis van de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, ertoe gehouden is om het signalement van verzoeker door Oostenrijk te eerbiedigen; dat het gaat om een regel van supranationaal recht die België moet naleven; dat deze regel werd bekrachtigd en opgenomen in het intern recht, met name in artikel 3, 5/, van de Vreemdelingenwet; dat de bestreden beslissing bijgevolg tevens haar grondslag vindt in de Vreemdelingenwet zelf, met name in voornoemd artikel 3, 5/; dat daargelaten de vraag of verzoeker belang heeft bij het middel dat hij aanvoert, de Belgische overheid, zelfs bij schorsing van de bestreden beslissing op basis van een regel van supranationaal recht, er immers toe gehouden is dezelfde beslissing te nemen; dat ten slotte uit het stilzwijgen van verzoeker betreffende het motief van weigering tot toegang tot het Oostenrijks grondgebied blijkt dat hij wel degelijk weet waarom hem verbod werd opgelegd om het Oostenrijks grondgebied te betreden; dat uit de debatten is gebleken dat hij reeds werd tegengehouden aan de Oostenrijkse grens op 18 januari 2004 toen hij met een voertuig Oostenrijk wou binnenrijden; dat dienvolgens de vermelding van een seining door één van de Schengenlanden op het eerste gezicht een voldoende materieel motief uitmaakt om de bestreden beslissing te schragen, gelet op het supranationaal karakter van de Schengenregeling; dat bijgevolg de verwerende partij zorgvuldig heeft gehandeld en dat op het eerste gezicht de materiële motiveringsplicht werd nageleefd;

Overwegende dat het enig middel niet ernstig is;

1.3. Overwegende dat, wat de derde voorwaarde van voormeld artikel 17, §§ 1 en 2, betreft, uit de analyse van het enig middel blijkt dat het door verzoeker aangevoerde moreel nadeel niet ernstig is;

2. Overwegende dat de ingestelde vordering op grond van de voorgaande overwegingen wordt afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig januari tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. Kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.